

АНГЕЛ КАРАЛИЙЧЕВ
ЛОВЕЦЪТ И ЯРЕБИЦАТА

chitanka.info

Децата блъснаха вратата и нахълтаха в стаята. Ръцете им бяха посинели от студ. Бузите им горяха като ябълки-кюстендилки.

— Много закъсняхте! Бой ще има там, под кривата върба! — рече бащата и почна да ги съблича. — Къде бяхте?

— На пързалката бяхме, под дръвчетата бяхме — запъхтяна заговори голямата дъщеря, Венчето, и почна да изтърсва тъмните си коси, заплетени с червен конец, орусели от снега. — Ох, татко, полека ме събличай, че много ме боли ръката.

— Защо те боли?

— Паднах от шейната, че я навехнах. А пък Копринка си удари носа. Много беше весело. Паднахме, ставахме, направихме един снежен човек и му сложихме наместо нос — един морков. — А ти — обърна се бащата към най-малкия човек, който седеше като изправено буренце, облечен в дебелината си зимна дрешка, опасан с един обръч — кожения колан, — ти защо си намръщен като Наполеона след Ватерлоо? Колко загуби?

— Девет копчета.

Малкият Панчо, или Пънчо, както го наричаха сестрите му, имаше обичай да реже копчета от дрехите на баща си. Като си напълнеше джоба, той излизаше навън и почваше да играе комар със съседските деца. Стискаше едно или две копчета в юмручето си и го навираше под носа на някое свое другарче. Познай колко са в ръката ми! Ако улучиш — ще ти ги дам. Ако не улучиш — ти ще ми даваш толкова, колкото са в шъпата ми. Познай де!

Всеки ден Панчо изнасяше копчета от къщи.

— Ти ще ме разориш! — викна бащата. — Моля ти се, престани с таз проклета игра. Срам ме е да се покажа пред хората без копчета. Ката ден майка ти шие копчета на гащите ми. Омръзна ми да си забождам балтона с карфици... Няма вече да ги режеш, защото ще ти отрежа ушите, както баба ти кльцна с ножицата ушите на Марка. За наказание тая нощ няма да спиш при мене.

— Татко, тогава аз ще спя при тебе! — викна Копринка и погледна нагоре високия човек, както коте гледа полицата, където стопанката е оставила пълнен тиган с пържена риба.

— Не ща момиче с ударен нос!

— А мене? — обади се Венчето.

— Не ща момиче с навехната ръка! Ще взема Марка — кучето. С него ще си легнем.

Панчо, който се беше разсърдил и обърнал лице към стената, погледна през рамо баща си:

— Той има бълхи.

— Има бълхи, ала е послушен. На комар не играе. Не реже копчетата от дрехите ми. Ела тука да ти снема палтото. Седни сега под камината. Елате и вие да си нагreete ръцете на огъня. Сядайте до мене!

Децата приближиха. Двете девойчета седнаха на родопското китено алище, а Панчо се намести на бащиното си коляно. Протегна ръце към разровената жар и рече замислено:

— А пък един ловец слезе по Кале — пътека. Той носеше едно зайче с увиснали уши и една сврака с оскубани крила.

— Татко — попита Копринка, — ти можеш ли да удариш някоя сврака?

— Не мога. Свраки не мога. Аз бия само яребици.

— Бре! — тихо продума майката, която тъкмо по туй време прекрачи прага на кухнята и спря. — Че кога си ги бил?

— Едно време. На мене, деца, се падна най-хубавата яребица в нашия край.

— Разкажи, татко, как ти се падна!

— Да ви разкажа. Чуйте как! Тъкмо се бях върнал от чужбина. Млад инженер. Хубавец.

— Бре! — повтори пак тихо майката и поклати глава.

— Почнах да правя мостове. Дигнах една църква и две училища. [???] хвана една птичка. Взех един ден пушката и излязох на къра. Селяните тъкмо бяха пожънали. Нивите — отрупани с кръстци. Сякаш златорунни стада, пръснати по стърнищата. Над кръстците пърхат с крила птици — една през друга по-хубави. Видях една сладкопойница — сърцето ми стопи, когато запя. Видях друга една с вежди като крила на лястовичка.

— Не може да бъде! — скокна Венчето. — Няма птичка с вежди!

— Има, тогава имаше. Забранявам ти да ме прекъсваш.

Най-много, деца, ми хареса една яребица с меко топло крило.

Очите й също като на Копринка. Сега да ви кажа какво стана. Като ме видяха птиците — пъргав млад ловец, с тънка пушка, —

почнаха да се въртят над главата ми и да ми се молят. Първата рече:

— Позволи ми да кацна на рамото ти. Денем и нощем ще ти пея. Вечер ще ти пея да заспиш, а сутрин — да се събудиш.

Втората:

— Ако позволиш на мене да ти кацна на рамото — ще отскубна най-хубавото перо от опашката си и ще ти го бодна на шапката.

Трета се обади яребицата.

— Вземи ме, незнайни ловецо — рече тя. — Аз ще ти наредя дом и ще ти отвъдя три яребичета. Двете — с дълги, плетени коси, а третото — топчесто като буренце.

Почна да ми се моли тъй жално, че аз най-сетне рекох:

— Хайде, от мене да мине! Кацай на рамото ми!

— Лъже, деца! — извика майката.

Децата се стреснаха.

— Не те е срам да мамиш децата срещу Нова година! Не е вярно, че яребицата му се е молила. Аз зная тая история с ловеца.

Ловецът не беше хубавец, ами беше лъжец. За да подмами яребицата, той почна да и обещава:

— Ще ти вдигна къща като дворец. (Вярно е, вдигна много дворци за ония, които до вчера бяха господари в нашата земя, а яребицата и до днес живее под наем.)

— Ще ти купя автомобил. (Яребицата пътува до ден-днешен с кракомобил.)

— Ще обикалям с тебе света! (Обикаляме го, когато почнаха да местят по служба ловеца от град в град.)

Най-сетне, деца, ловецът, като видя, че яребицата не му вярва и се кани да отлети другите ловци — почна да я заплашва:

— Чувай, яребицо, ако не ми кацнеш на рамото, ще сляза в онази долчинка и ще сложа край на живота си. Ще загина от тройна смърт: ще се гръмна с пушката, ще се удавя в реката и ще се обеса на едно дърво.

Тогава горката яребица, която имаше топло крило и меко сърце, се уплаши много и кацна на рамото му. Нареди на стария ловец дом и му отвъди три яребичета.

— Добре! — рече бащата, който винаги беше съгласен д жена си. — Нека да е било така Само едно ще кажа: ловецът никак не е доволен от яребичетата. Едното си навехнало ръката, другото си счупило

човката, а третото, топчестото, всеки ден му кълве копчетата. Така не бива!

— Татко — светнаха мънистените очи на Копринка, — разбрах ти баснята! Ти говориш за нас!

— Брей, че много познава момичето ми! Хайде сега да вечеряме и да видим кой ще намери сребърната парица в баницата!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.